

ρελλ. (Ἀχυρ.) Τὰ χεῖλια της πήρανε ἓνα δυνατό κόκκινο χρῶμα, σὰ νὰ εἶχανε ματώσει ἀπὸ καμμιὰ δαγκωματιά Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 226. || Ἄσμ.

Σοῦ στέρνω χαιρετίσματα μέ μῆλο δαγωμένο
καὶ μέσα 'ς τὴ δαγωματιά σου 'χω φιλή κορυμμένο
Ζάκ.

Ἀλλεργροκολοβοῦσα μου, ρίξε τὴ βόλμα ὁδρός σου,
νὰ μὴ φανῇ ἡ δακωματιά, ποὺ σοῦ 'χω 'ς τὸ λαιμό σου
(ἀλλεργροκολοβοῦσα = ἡ φέρουσα μὲ χάριν τὸ κολόβι, εἶδος
γυναικείου γιλέκου) Μύκ.

Πῆρ' ὁ βοριὰς τὴ βόλμα σου κ' ἐφάνηκ' ὁ λαιμός σου
κ' ἐφάνηκ' ἡ δαγκωματιά π' ἔχεις 'ς τὸ μάγουλό σου
Μῆλ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Δ α γ κ α μ α
τ ι α 3 Τῆν.: Διὸ δαγωματιὰς εἶν' τ' ἀβγό. Συνών. βλ. εἰς λ.
δ α γ κ α μ α τ ι α 3. 3) Μεταφ., ἡ σκληρότης συμπεριφο-
ρᾶς Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. τοῦ σπιτ., 49: Ποίημ.:
'Ο χωρισμός μ' ἐμάρανε καὶ τῆς ζωῆς οἱ μπόρες
τῶν ξένων ἡ δαγκωματιά.

δαγκωματίτσα ἡ, ἴος Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α γ κ α μ α τ ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίτσα.

Δ α γ κ α μ α τ ι τ σ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
'Εχεις ἐλιά 'ς τὸ μάγουλο τσ' ἐλιά 'ς τὴν ἀμασκάλη
τσαί 'ς τὸ δεξιόν σου τὸ βεζὶ μικρὴ δαγκωματίτσα
ἴος. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι τ σ α.

δαγκωνιά ἡ, πολλαχ. δαγωνιά Ἀνδρ. κ. ἄ. δαγκουνιά
Στερελλ. (Ἀράχ.) δαγωνιά Σάμ. (Καρλόβ.) δακωνέα Ἀθῆν.
(παλαιότ.) Αἰγιν. Μέγαρ. δακωνιά Ἀθῆν. Αἰγιν. — Ι. Βενι-
ζέλ., Παροιμ.², 153-56, — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Μ. Ἐγ-
κυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α γ κ ὠ ν ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α.
1) Δ α γ κ α ν ι α 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Τοῦ κόβω μιὰ
δαγκωνιά Ἀθῆν. Μοῦ 'καμενε μιὰ δαγωνιά 'ς τὸ χέρι μου!
Ἀνδρ. Θὰ σοῦ δώκω νιὰ δαγκωνιά, ποὺ θὰ εἰπῇς ἀμὰν
Πελοπν. (Κοπαν.) Μοῦ 'δωσ' μιὰ δαγκουνιά σὰ λυσσασμέ-
νο σκυλλὶ Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ. Κρεμμυδάκι μου,
τί νὰ σοῦ θυμηθῶ; κάθε δαγκωνιά καὶ δάκρυ (ἐπὶ ἀποθανόν-
των, οἵτινες ἐν ζωῇ ὄντες ἐγένοντο πρόξενοι κακῶν) Αἰγιν.
Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Δ α γ κ α ν ι α 2, τὸ
ὅπ. βλ., Ἀθῆν. Αἰγιν. Πελοπν. (Κοπαν.) Σάμ. (Καρλόβ.) —
Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.: Ἐ-
σηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι μέ τὴ δακωνιά 'ς τὸ στόμα Ἀθῆν.
Δό μ' μουνάχα μιὰ δακωνιά ψουμὶ Καρλόβ. || Παροιμ. Με-
γάλη δακωνέα φάε, μεγάλο λόγο μὴν πῆς (ἐπὶ τῶν καθ'
ὑπερβολὴν καυχωμένων) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών φρ. με-
γάλη μπουκκιά φάε, μεγάλο λόγο μὴν πῆς.
'Αλλοίμονό του, ποὺ πνιγῇ 'ς τὴν πρώτη δαγκωνιά (ἡ ἀπο-
τυχία κατὰ τὴν πρώτην προσπάθειαν ὁλεθρία διὰ τὴν ὅλην
ἐπιχείρησιν) Αἰγιν.

Ὅπως κάνει τὴ δουλειά μου, | παίρνει καὶ τὴ δακωνιά
μου
(ὁ ἀναλαμβάνων ἐργασίαν τὴν ὁποῖαν ἄλλος ἐπρόκειτο νὰ
ἐκτελέσῃ, θεωρεῖται ὡς ἀδικήσας αὐτόν, διότι τὸν στερεῖ
βεβαίου κέρδους) Ἀθῆν.

Μεγαλύτερα δακωνιά μὴ βάνης 'ς τὸ στόμα σου ἀπὸ τ'
ἀρκετό σου, γιατί πνίγεσαι (μὴ ἐπιχειρῇς ἔργον ἀνώτερον
τῶν δυνάμεών σου) Αἰγιν.

Ὡσπου νὰ ῥθῇ τὸ τυρί, | πάει ἡ δακωνιά ξερεῇ

(ἀποτυγχάνει ὁ ἐπιχειρῶν τι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του)
Ι. Βενιζ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι α 2.

δαγκωνιάρης ἐπίθ. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 137 Θηλ.
δαγκωνιάρια Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 6 (1894), 18 δακωνια-
ρια Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν. Οὐδ. δαγκωνιάρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
κ. ἄ. δαγκωνιάρ'κου Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α γ κ α ν ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ί α ρ η ς. Διὰ τοὺς τύπους δ α γ κ α ν ι α ρ ι α καὶ δ α κ α
ν ι α ρ ι α βλ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν.

Δ α γ κ α ν ι α ρ η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τοῦ σῆ'λλι εἶνι
δαγκωνιάρ'κου Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ. Τὸ δαγκω-
νιάρικο σκυλλὶ δὲ γαβγίζει (ὁ ὑπουργὸς ἀνθρωπὸς δρᾷ ἀθο-
ρύβως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Ἐβγα ἤλιε νὰ λιαστῶ | καὶ κονιλλούρια σοῦ βαστῶ
κ' ἓνα γάιδαρο κουτσό | κ' ἓνα σκύλλο δαγκωνιάρη
Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. δ α γ κ α ν ι α ρ η ς 1.

δαγκώνω, δακώνω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Βρύσ. Κάρυστ.
κ. ἄ.) Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.
Σαραντάπ. Συκ. Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ.
δακώνου Ἀλόν. Εὐβ. (Ἀκρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Στρόπον.
Ψαχν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ. Μεγαλόβρυς. Μελιβ. Πήλ.
Τρίκερ. Τσαγκαρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βελβ.) Σκόπ. Σκυρ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ. Παρνασσ. Φθιώτ.) Τῆν.
δαγκώνω σύνθηθ. δακώνω Ἀνδρ. Ἐρεικ. Ζάκ. Ἰθάκ. Λευκ.
Κεφαλλ. Νάξ. (Σαγκρ.) Ὁθων. Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ.)
δαγκώνου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἀκρ.) Ἡπ. (Δωδών. Ξηρο-
βούν.) Θεσσ. (Ζαγορ. Μελιβ. Πήλ. Σουκαμν.) Θράκ. (Ἀμόρ.)
Μακεδ. (Βελβ. Βρία Γαλατ. Γήλοφ. Γιδ. Ἐράτυρ. Καταφύγ.
Κοζ. Λιτόχ. Νάουσ. Πεντάλοφ. Πεντάπολ. Σιάτ. Σισάν.)
Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Περίστ.
Ἰπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) δακώνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.
Ἀμόρ. Σουφλ.) Λῆμν. Μακεδ. (Βλάστ. Μικρὸ Σούλ. Σταν.
Χαλκιδ.) Πελοπν. (Κότρων.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. (Βλαμαρ.
Μυτιλην. κ. ἄ.) δακ-κών-νω Κῶς (Καρδάμ.) Χίος δακώνου
Καππ. (Μισθ.) δακιώνου Θεσσ. (Τσαγκαρ.) ζαγκώνω Πε-
λοπν. (Βλαχοκερασ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ρ. δ α κ ὠ ν ω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Γ. Χα-
τζιδ., ΜΝΕ 1, 290.

1) Δ α γ κ ὶ ν ω 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Τὸ σκυλλὶ — τὸ
γαττί — τὸ ἄλογο — ὁ γάιδαρος — ὁ λύκος δαγκώνει. Μὴν
πιάνης τὸ γαττί ἀπὸ τὴν οὐρά, γιατί θὰ σὲ δαγκώσῃ. Δέσε
τὸ σκυλλί, μὴ δαγκώσῃ κανένα καὶ βρῇς τὸ μελεῖ σου σύν-
θηθ. Τὸν δάγκωσε ἓνα σκυλλὶ λυσσασμένο Ἀθῆν. Φύγε, μὴ
σοῦ δαγκώσω τὸ καρύδι! αὐτόθ. Ἐδάγκωσε τὰ δάχτυλά του
ἀπὸ τὰ βουριά του (τὰ βουριά = ὁ θυμὸς) Πελοπν. (Γαργαλ.)
Τὸν ἐδάγκωσε τὸ σκυλλὶ Πελοπν. (Τριφυλ.) Μὲ δάγκωσε ἓνα
λυθσάρικο σκυλλὶ Πελοπν. (Φεν.) Μία γριά τοῦ ἔδινε ἓνα
κρεμμύδι καὶ τὸν ρωτοῦσε: τί θὰ φάῃς τὸ κρεμμύδι ἢ τὴ
γυναῖκα; καὶ τὸ δάγκωνε τρεῖς φορές Πελοπν. (Γεράκ.)
Ὁ γειός ξαναπαντρεύεται δαγκώνει διὸ λειμόνια Πελοπν.
(Μελιγαλ.) Ἀμα πρωτοπαίρουν παπούτσια, τὰ δαγκώνουν,
γιὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶνε (= κόψουν) Πελοπν. (Κοπαν.) Μὲ
δάκωτσε ὁ στισούλλος 'ς τὸ ποδάρι (στισούλλος = σκύλλος)
Μεγαρ. Τόνη δάκωκα 'ς τὸ χέρι τῶν μ' ἄφησε αὐτόθ. Οἱ μαλ-
λιαροὶ κάβουρες ἔχουνε μιὰ δαγκάνα κι ἄμα σὲ δαγκώσῃ, χά-
θηκες Ἐλαφόν. Ἡ ρίνα, ὅδας πᾶς νὰ δῆνε πιάκης, δακώνει
(ρίνα = ὁ ἰχθὺς Ρίνη, τῆς οἰκογ. τῶν Ρινοβατιδῶν) Ἐρεικ.
Ἐβάστοννε ἓνα δωράκινο μέλο καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ δαγώσω
κι ἐγὼ (δωράκινο = ρωδάκινο) Ὁθων. Ἀπὸ μικρὰ τὰ τρα-

